

PETRES KATALIN

Tizenhárom sor Karácsonyra

2013

*Törtető hétköznapjaink
Imbolygó hűs hajnalaink
Szütyörgő szürke napjaink
Zötykölődő vonataink
Titkon bennünk őrzött remény
Advent koszorúin a fény*

*Sebbel-lobbal serénykedve
Zizegő papír keretben
Estéről éjre töprengve
Növekedik bennünk a tét
Tömörül lényeggé a lét*

*Éjfelet ütő szent órán
Jézus mosolygó oltárán*

Vergődő vigasz

Itt kucorgok létem vermében,
felém nyomuló falak tövében
tenyerembe rejtem arcomat.
Halkan sikolt a konok kétely,
elfojtott dühök torkomban.
Tehetetlen tétovaság gyötör,
lábam előtt nyílik száz gödör:
át hogyan, hogyan ugorjam?
„Talán a hang, talán a szó, talán
a vers üt át a félelem falán...”

Akarsz-e játszani? /Parafrázis/

„A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,”
akarsz együtt hajnalban felugrani,
pirítóssal gyors kávé t hörpinteni,
sebbel-lobbal autóba ülni,
nagy komolyan szép jövőt álmodni,
a kertkapun lassan kigördülni,
sóhajtva a napot újra szervezni?
„Akarsz-e játszani, mindent, mi élet,”
estére felülmúlni a zord időt,
színlelni, hogy ismét újraéled,
amit titkon sejt minden szerető?
„Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,”
a hírek hallatán csendben félni,
hogymivé válhat itt még az ember,
mire gondolni már senki sem mer:
ki, kit, mikor, miért öl vagy robbant?
„Akarsz-e játszani kígyót, madarat,”
fiainknak megmutatni csillagot,
hogya nap igazán nekik ragyog?
Akarsz-e játszani örök reménykedőt,
feledni, hogy ránk is vár szemfedő?
„Akarsz-e élni, élni mindörökkön,”
együtt játszani a valós varázst,
kacagni velem még a felhőkön,
„s akarsz, akarsz-e játszani halált?”

Asszociációk Kosztolányi Dezső 10 legrszebb szavára

Mint **gyöngy**, gurul eléd a pillanat,
lobban a **láng**, a varázs elillan.

Halkan **sír** a **szív**, az **ősz**t idézi,
holott a Tavasz **csók**ját kéri.

Télen tükröző, **szűz** hó alatt
csitul csendesen rejtőző mag.

Csörtető **kardok** ontotta **vér**,
hiábavaló fájdalmat mér.

Mit viseljen el még Földanya?
Ne legyen már földünk büntanya!

Csak a drága, szent pár...

Csörgő mobilra riadtan ébredünk,
Sietve folyton időre rohanunk.
Alkalmanként mégis megtorpanva:
Kit is kellene meglátogatnunk?

Aztán végül csak SMS-t írunk.

Délután még e-mail-ezünk,
Rákattintunk több oldalra.
Álmunkban téli napsütésben
Gyermeki örömmel együtt játszunk
A valódi, nem virtuális térben.

Szomját az igazi létnek
Zengje karácsonyi ének.
Egyre inkább arra kérlek,
Ne csak csillogó fények,
Tobzódó ünnepi étkek,

Pillanatnyi tétova remények...
Áldott, szent pár példáján
Rád találjunk: Örök Áldás.

Wass Albertet olvasva (Elvész a nyom)

2012-13 fordulóján

Dér rajzolta téli táj,
hófehér élű fűszál.
Asztalon „Elvész a nyom”...
szemüveggel olvasom.
– Miért akadt fönn csónakom? –
Visszhangok és válaszok...
Kandalló, pattogó tűz –
emléket emlékre űz,
álmokat álmokra fűz.
– Ezer álcát meddig tűr? –
Köd-ülte árny-utakon
felsejlő rajzolon
örökké csak kutatom.
Óshonos, örök erdő,
hófödte nyomot rejtő
csendje csikorgó csoda.
Vész vagy visz a nyom.
Hova?

Karácsony 2009

Csituljon el a sürgés-forgás,
Szédült, túlbódult rohangálás!
Engedjen lelked – szól a harang –
Nem hiába foszlik a harag...
Dermedt csodánk most újraéled.
Est csillagfénye sose téved.
Szívünkben örök igéd égjen,

Édes reménnyel töltsön el minket...
Jézus, bocsásd meg vétkeinket!

Rejtély

Bőrömbbe zárt, széllel bélelt
univerzumom titkait
ámítón sejteni véled.
Társas magányban napjaink
dédelgetett álma éled.
Bőrödbe zárt , széllel bélelt
univerzumod titkait
csábítón sejteni vélem.

Ima

Kemény páncél szorítja szívemet, és fáj,
kiszáradt, büszke kéreg, nem enged,
önvizsgáló könnyeim, puhítsátok fel,
hogy a megbocsátás jöjjön el.
Félek. Meghal a szeretet...
Meghal a szeretet – ha hagyom.
Segíts megbocsátanom,
hogy győzzön a fény!
Törpüljön a pici ÉN...

Tavaszi pillanat (2015. április 11.)

Sárgán harsog a dús aranyeső az ajtó előtt,
szivárványt trilláz a feketerigó a háztetőn,
lassan délutánra fordul ünneplőn a délelőtt,
bőrömet, tudómet járja át e tökéletes tér-idő.
Elringat a pókhálón függő kényes egyensúly,
tudom, bármikor elpattanhat, akár egy vékony húr.
Így is vigaszt nyújt nekem az örök horizonton túl.